

Amanda og Hermann.

Dg

Pigens Længsel efter sin Ven.

Jeg er din, — fioliolaj,
Du er min — fioliolaj,
Dg til Døden elsker jeg dig.

1. Amanda og Hermann.

Amanda sad med en Krans i Haaret,
Som Engel mild og som Rose om Vaaren,
Dg Hermann hende sin Troskab svor,
Men Falskhed ud i hans Hjerte bor.

Amanda ganger sig ned til Parken
At plukke Viljerne hist paa Marken,
At binde Kranse det bad hun om,
Men alt forgjæves, ei Hermann kom.

V box 14:408

Amanda ganger sig ned til Parken,
Der fik hun se, hvad ej før hun troede,
Der fik hun først sine Øjne op,
Saa Hermann gaa med en Anden bort.

At Hermann, Hermann, vend dog tilbage
Til din Amanda, vil du forsvage;
At Hermann, Hermann, vend om igjen,
Til din Amanda, din fuldtro Ven!

Jeg dig, Amanda, ej mere elsker,
Thi Ellen haver mit Hjerte fængslet,
Og hun skal blive min kjære Brud,
Græd ei, Amanda, nu er det slut.

Amanda segnede ned til Jorden,
O, Himlens Guder, hvad er jeg vorden,
Ja har du glemt din Amanda saa,
At Gud din Løn du vist snart vil faa.

At Hermann, Hermann, dit haarde Hjerte,
Det skal vel lide med al min Smerte,
Thi Himlens Gud han vil straffe den,
Som falsk bedrager en trofast Ven.

At Hermann, Hermann, jeg her dig beder:
Vær ikke falsk imod den, du ejer,
At ej det tager et saadant Slut,
Som med Amanda du svog forud.

De klare Stjerner paa Himlen blinker;
Og Festens Klokker i Himlen ringe,
Det siger noget her i mit Bryst,
Hvem har jeg nu, som giver mig Trost?

Amanda styrted sig ned i Dybet,
Og hun var smykket saa klar som Lyset,
Den hoide Klædning, hun paa sig bar,
Som den Ufsyldige altid har.

2. Pigens Længsel efter sin Ven.

Min søde fortrulnende Duffe,
Hvor længe skal jeg gaa og sukke?
Kom dog snart for at kvæge mit Hjerte,
Thi maaske kan du lindre min Smerte.

:: Jeg er din, — fioliolet,
Du er min — fioliolet,
Og til Døden saa elsker jeg dig, fioliolet. ::

Jeg ser jo din smægtende Læbe,
At vinde dit Ja, vil jeg stræbe,
Naar vi atter i Skoven henvanter,
Vil vi mødes med elskende Tanker,

:: Jeg er din, — fioliolet,
Du er min — fioliolet,
Og til Døden saa elsker jeg dig, fioliolet. ::

Naar Fuglen ved Aften sig dolger,
Mens Kornet paa Markerne bolger,
Naar Solen jeg skjuler for Djet,
Da i Skoven jeg venter fornojet.

:: Jeg er din, — fioliolet,
Du er min — fioliolet,
Og til Døden saa elsker jeg dig, fioliolet. ::

Kom Yngling, naar Fulbmaanen stiger,
Og aaben er Drømmenes Riger,
Jeg et glødende Kys vil dig sende,
Og vor Lykke skal aldrig faa Ende.
∴ Jeg er din, — fioliolaj,
Du er min — fioliolaj,
Og til Døden saa elsker jeg dig, fioliolaj. ∴

I Græsset er blødt skal du vide,
Der ligger jeg glad ved din Side,
Og to elskende Hjerter vil mødes,
Thi ved Kjærlighed Livet forsødes.
∴ Jeg er din, — fioliolaj,
Du er min — fioliolaj,
Og til Døden saa elsker jeg dig, fioliolaj. ∴

Kom ene, og husk, du maa ikke
I Teltene gaa, thi de Blikke,
Som de Riger dig der kunde sende,
Bilde maaske vor Kjærlighed ende.
∴ Jeg er din, — fioliolaj,
Du er min — fioliolaj,
Og til Døden saa elsker jeg dig, fioliolaj. ∴

~~~~~  
Pris 10 Dre.  
~~~~~

Tilfjøs i Boghandelen i Pilestrædet No. 5, Kristiania. 1894.

Trykt i Nikolai Ossens Bogtrykkeri, Stortorvet 6.